

Қайсар АМИНПУР

قیصر امین پور

**МУСИҚИИ
ЛАБХАНД**

موسیقی لبخند

(Рубоию дубайтиҳо)

(رباعی و دوبیتی ها)

УДК 000000

ББК 00000

Қ-99.

Қ-99. Қайсар Аминпур. **Мусиқии
лабханд.** Душанбе. Маориф, 2025. – 96
саҳ.

Таҳия, баргардон ва таҳрири
Марзбоналӣ ҚУРБОНЗОДА ва

Ҳабибуллоҳ НАЗАРИЁН

تحیة، برگردان و تحریر مرزبان علی قربان زاده
و حبیب الله نظریان

ISBN 978 99947 00 00 0

ҚАРОРИ БОРОНУ ПАНЦАРА

Бархӯрди як инсон ба як кӯҳи азим
метавонад як уқоб бошад, бархӯрди як
нафар ба издиҳоми одамон метавонад,
ки танҳо як нафари мисли худааш
бошад, бархӯрди як паранда ба як
чангали анбуҳ метавонад танҳо лонааш
бошад, аммо бархӯрду бардошти Шо-
ир ба зиндагӣ Шеър аст ва зиндагии
Шоирро Шеър мудирият мекунад.
Агар ба фалсафаи мобаъдуттабиа (ме-
тафизика) така кунем, ба он бовар ме-
расем, ки Шеър паҳлуи дигари зин-
дагии мост. Ба ин хотир нигоҳи
ниҳонбин мебояд, то ба аёну ниҳони он
бирасем. Мавриди овардани байти
Носири Хусрав ҳам расида:

**Ба чашми ниҳонбин нигах кун чаҳонро,
Ки чашми аёнбин набинад ниҳонро.**

Шеър бо анҷомнопазириаш мута-
фовит аз дигар санъатҳост. Як рубой,

як ғазал ё ҳар навъи он кори шартан ба
охир расонидашудаи Шоир аст, дар ин
миён танҳо дoston, ки як марҳалаи
муайянро, як сужаи амиқро фаро меги-
рад, бо анҷоми воқеа поён мепазирад,
вале ин низ ҳанӯз анҷом нест.

Ба шеър дил ниҳодан ва бо иш-
тироки он дар вақту фазо ҳузури худро
ҳамеша дарк кардан, ба таҳқиқи руёи
худ ҳиммат ғумoштан аст.

Шеъри Қайсар Аминпур бархостае
аз руҳи муктадир, тафаккури фавқу-
лода, дили оғанда аз бори авотиф,
падидае аз ҳолу ҳавои шинохт, назаре
ба паҳлуҳои аёну пинҳони дунё ва
нишоне аз ояндабинист, ки дар кунҳи
он бахше аз зиндагӣ, пораи тақдир ва
бовар ниҳон аст ва бо ин ҳама, бо
содагӣ зебост. Маҳз ин рисолат муво-
зинати имрӯзаи шеъри суннатӣ ва
навро нигоҳ медорад.

Шоир шинохти нотамоми дунёву
хастӣ ва эҳсоси норасиданро дар муҳ-

тавои бовар, чунон тасвир мекунад, ки гӯё зиндагӣ иборат аз ҳамин як тамошои кӯтоҳ аст. Ҳузури худро дар арсаи ҳастӣ ба ҳамин як лаҳзаи тамошои ҳубоб монанд кардан, ин ниҳояти расидан ба қадри фурсат аст. Инро дар баробари арзиши тамошои рақси сароб гузоштан низ фалсафаи баландест бо ҳунари таносуб офаридан, ҳарчанд ҳубоб бо ҳама кӯтаҳии ҳастии худ ҳақиқаттар аз сароб аст. Мисраи саввум ишораи огоҳона ба ҳамон ҳубоб аст, ки зоҳиран ба пардаи ҳолӣ шабоҳат дорад. Мисраи чаҳорум “танҳо ҳуди қобро тамошо кардан” куллияи эҳсоси норизой, надомати беҳуда аз омадан ба арсаи вучуд ва ранҷи норасидан аст. Маълум мешавад, ки руҳи поки Шоири мо, дар маърази афсусҳо будааст. Ин ҳолати маъмулии ақсуламал нишон додани коинот ба ҳушиҳои одамист ва шарти нахустини

ШОД ЗИСТАН НИЗ ПАЗИРУФТАНИ ҲОЛАТИ
МАВҶУД АСТ:

**Ангор хубобро тамошо кардем,
Ё ракси саробро тамошо кардем.
Дар парда на тарҳеву на тасвире буд,
Танҳо худӣ қобро тамошо кардем.**

Шоире ғафлат ва идомаи онро бо
оҳанги навмедӣ чунин маърифат карда:

**Рафтам, ки хор аз по кашам, маҳмил
ниҳон шуд дар назар,
Як лаҳза ғофил гаштаму сад сол
роҳам дур шуд.**

Эҳсоси нодири будани худро дар фазову вақт бо тамомияти ҳастӣ қадр кардан ва лаҳзае аз худ ғофил намонданро Қайсар Аминпури бедору огоҳ, бо тақя ба отифаи бовар ва дарки зебӣ шодкорӣ мекунад.

Ин ҳақиқат аст, ки як лаҳзаи ғафлат метавонад инсонро аз ҷомеаи мутамаддин бар канор афканад. Кашфи ин асрор танҳо ҳамон лаҳза метавонад иттифоқ афтад, ки инсон шарофати ҳузури худро дар худ бо тамоми дил эҳсос намояд.

Хоб барои Қайсар Аминпур на танҳо ғафлат, балки ҳолати як муддат хориҷ шудан аз зиндагӣ, яъне ноаён шудан аст, ҳарчанд лаҳзаи хоб инсон зоҳиран вучуд дорад ва руҳан гӯё маҳв мегардад. Ин ҷо кӯшиши нишон додани қудрати руҳ низ ба осонӣ дида мешавад. Дар як лаҳза ҳам ғамгин ва ҳам дар шигифт будан, ҳолу ҳавои шоирист, ки ба он сифоти шукӯҳмандӣ низ бахшидааст. Гармтарин вожа дар ин рубой «зебо» аст ва зебо шудан ё баргаштан ба зебоиро танҳо бедор шудани Шоир эҳё карда метавонад. Бармеояд, ки зебой дидор аст ва дидор ин ҳолати аз ғафлат наҷот ёфтан:

**Аз хоби чиҳилсолаи худ по шудаам,
Гум будааму дубора пайдо шудаам.
Эй ҳисси шукӯхманд, ғамгину шигифт,
Имрӯз чӣ кадр бо ту зебо шудаам.**

Тафаккур абзори нахустини пирӯзии шоирии Қайсар Аминпур аст, ки руъёҳои шоирро рӯшан мекунад. Низоми андеша, истифодаи фаровон аз имконоти дунёи Шеър ва талоши бомаврид дар раҳгузори мақсади адабӣ сабаб шуда, ки як мисраъ пояи устувори мисраи баъдӣ гардад. Нишони ташрифи пойиз садои мубҳами эҳсоси дарахтон аз бод ва ҳузури меҳолуд (тира)-и нахустин калоғ аст. Ҳама ин тасвир ба садои бисёр пасти чароғ монанд гашта, чароғе, ки гӯё дифоъ мекунад аз худ:

**Бо ҳамҳамаи мубҳами боғе дар бод,
Бо тарҳи меҳолуди калоғе дар бод,**

**Аз дур садои пойи пойиз омад,
Чун пич-пичи хомӯши чароғе дар бод.**

Дар забони гуфтугӯйии Эрон таъбири «чун об нӯшидан» дар мавриде истифода мешавад, ки сухан аз саҳт набудани масъалае бошад. Ба он маънӣ, ки мисли об нӯшидан осон аст (ишора бар он ки бе мушкилие он носозгорӣ ҳал мегардад). Интизориву истиқбол аз марг барои Қайсар Амин-пур низ ба мисли об нӯшидан осон будааст. Сухан аз руҳи поку тавоност, ки озоду бефарёд, роҳату хомӯш, пеш аз он ки марг ба суроғаш ояд, ба суроғи марг меравад, бо талоши тасаввури мукаммали он, ҳатто агар дар он сӯ сад ҳазор дӯзах ўро интизор бошад. Ин ҳолати унси зебо гирифтани бо сарнавишт ва эҳсоси ризоият аз зиндагист, ки инсон дунёро ба осонӣ раҳо мекунад:

**Пироҳане аз шитоб хоҳам пӯшид,
Дидори туро ба шавқ хоҳам кӯшид.
Гар оташи сад ҳазор дӯзах бошӣ,
Эй марг, туро чу об хоҳам нӯшид.**

Ҷойи дигар низ тақрибан бо ҳамин гуна муносибат ба марг ва бо ҳамин маънӣ фармуда:

**Мо душмани оҳу оваҳу афсусем,
Бо шавқ лабони маргро мебӯсем.
Дарё - дарё агар зи мо баргиранд,
Кам менашавем, аз он ки уқёнусем.**

Таносуби зоҳириву маънавӣ, интихоби вожаҳо вобаста ба ҳолати руҳӣ, рисолати ивазнашавандаи Шоирро дар нишон додани фалсафаи ҳастӣ ва саодати ростин рӯшантар мекунад, ки он, асосан, бо тасвири табиати вижа, фазилату олами поки ботини мухотаб ифода шудааст. Оҳанги ифтихору орзуву интизорӣ ва инъикоси шодибахштарин

ҳолати дидори мухотаб то дараҷаест,
ки Шоир онро сабаби халқ шудани
серобтарин таронаҳо меҳисобад ва он
симоро тулуи беғуруб:

**Ту шавқи сафар ба пой мо бахшидӣ,
Овои дигар ба ной мо бахшидӣ.
Эй оташи офтобии фасли тулуъ,
Обе ба таронаҳои мо бахшидӣ.**

Ҳимояти Шоир аз мухотаб, бо
огоҳ кардани ӯ аз ғанимат донишмандони
нафас то фурсати бо ҳам будан, бо
савти вижаи ошиқона тараннум шу-
дааст. Ин ҷо суҳан на танҳо аз эҳсоси
ҳосилтабии инсонӣ, аз ҳарорати
вожаҳову маънӣ, истифодаи санъатҳои
бадеӣ, эҳтироми суннатҳои Шайх ше-
ваии интиҳоби анвои қофияву радиф
аст, балки пайвастагӣ ё низомии маъ-
навии сатрҳо низ дар сохтани ин симои
улғу саҳм мегиранд, ки ин аз

мумкиноти қудрати шоирии Қайсар
Аминпур аст. Иқболи Лоҳурӣ фармуда:

**Барги гул рангин зи мазмуни ман аст,
Мисраи ман қатраи хуни ман аст.**

Рози “Ба хуни дил вузӯе бикунем”
гуфтани Аминпур дар мисраи дуҷум
рушан мешавад. Яъне “хуни дил” ва
“оби тарона” ба як маънӣ оварда
шудаанд. “Фурсати ҳамӯшӣ” низ ишора
ба замони баъд аз марг аст:

**Барҳез ба хуни дил вузӯе бикунем,
Дар оби тарона шустушӯе бикунем.
Умр андаку фурсати ҳамӯшӣ бисёр,
Талх аст сукут, гуфтугӯе бикунем.**

Дар ҷабини Шоир ва муҳаққиқи
Эрон Қайсар Аминпур бузургӣ ҳувай-
дост ва кӯшиши расидан ба кунҳи
матлаби ин Шоири ниҳонбин ҷусту-
ҷӯест беохир. Аз вожаҳои пок фаровон

истифода кардани Шоир далели радно-
пазири дилу руҳи поки ўст. Бо посух
гуфтан ба ниёзҳои руҳии парасторони
Шеър дилҳои дигарро ба сӯйи худ ва
ҳар он чи зебост мекашад.

ГУЛНОЗ,
шоир

قرار باران و پنجره

برخورد یک انسان به یک کوه عظیم
میتواند یک عقاب باشد، برخورد یک نفر به
ازدحام آدما می تواند، که تنها یک نفر مثل
خودش باشد، برخورد یک پرند به یک جنگل
انبوه می تواند تنها لانه اش باشد، اما برخورد و
برداشت شاعر به زندگی شعر است و زندگی
شاعر را شعر مدیریت می کند. اگر به فلسفه
مابعدالطبیعه تکیه کنیم، به آن باور می رسیم،
که شعر پهلوی دگر زندگی ماست. به این خاطر
نگاه نهانبین میباید تا به عیان و نهان آن برسیم.
مورد آوردن بیت ناصر خسرو هم رسیده:

به چشم نهانبین نگه کن جهان را،
که چشم عیانبین نبیند نهان را.

شعر با انجام ناپذیری اش متفاوت از دیگر
صنعت هاست. یک رباعی، یک غزل یا هر
نوع آن کار شرطاً به آخر رسانیده شده شاعر

است، در این میان تنها داستان، که یک مرحله معین را، یک سوژه عمیق را فرا می گیرد، با انجام واقعه پایان می پذیرد، ولی این نیز هنوز انجام نیست. به شعر دل نهادن و با اشتراک آن در وقت و فضا حضور خود را همیشه درک کردن، به تحقیق رؤیای خود همت گماشتن است.

شعر قیصر امین پور برخاسته ای از روح مقتدر، تفکر فوق العاده، دل آکنده از بار عواطف، پدیده ای از حال و هوای شناخت، نظری به پهلوهایی عیان و پنهان دنیا و نشانی از آینده بینی ست، که در کنه آن بخشی از زندگی، پاره تقدیر و باور نهان است و با این همه با سادگی زیباست. محض این رسالت موازنت امروزه شعر سنتی و نو را نگاه می دارد.

شاعر شناخت ناتمام دنیا و هستی و احساس نارسیدن را در محتوای باور چنان تصویر میکند، که گویا زندگی عبارت از همین

یک تماشای کوتاه است. حضور خود را در عرصه هستی به همین یک لحظه تماشای حباب مانند کردن، این نهایت رسیدن به قدر فرصت است. این را در برابر ارزش تماشای رقص سرآب گذاشتن نیز فلسفه بلندی ست با هنر تناسب آفریدن، هرچند حباب با همه کوتاهی هستی خود حقیقت تر از سرآب است. مصرع سوم اشاره آگاهانه به همان حباب است، که ظاهراً به پرده خالی شباهت دارد. مصرع چهارم «تنها خود قاب را تماشا کردن»، کلیت احساس نارضایی، ندامت بیهوده از آمدن به عرصه وجود و رنج نارسیدن است. معلوم می شود، که روح پاک شاعر ما در معرض افسوس ها بوده است. این حالت معمولی عکس العمل نشان دادن کائنات به خوشی های آدمی ست و شرط نخستین شاد زیستن نیز پذیرفتن حالت موجود است:

انگار حباب را تماشا کردیم

یا رقص سراب را تماشا کردیم
در پرده نه طرحی و نه تصویری بود
تنها خودِ قاب را تماشا کردیم

شاعری غفلت و ادامه آن را با آهنگ
نومیدی چنین معرفت کرده:

رفتم، که خار از پا کشم، محمل نهان شد
در نظر،
یک لحظه غافل گشتم و صد سال راهم
دور شد.

احساس نادر بودن خود را در فضا و وقت
با تمامیت هستی قدر کردن و لحظه ای از خود
غافل نماندن را قیصر امین پور آگاه و بیدار، با
تکیه به عاطفه باور و درک زیبایی شادکاری
میکند.

این حقیقت است، که یک لحظه غفلت
میتواند انسان را از جامعه متمدن بر کنار افکند.
کشف این اسرار تنها همان لحظه می تواند اتفاق
افتد، که انسان شرافت حضور خود را در خود
با تمام دل احساس نماید.
خواب برای قیصر امین پور نه تنها غفلت،
بلکه حالت یک مدت خارج شدن از زندگی،
یعنی ناعیان شدن است، هرچند لحظه خواب
انسان ظاهراً وجود دارد و روحاً گویا محو می
گردد. این جا کوشش نشان دادن قدرت روح نیز
به آسانی دیده می شود. در یک لحظه هم
غمگین و هم در شگفت بودن، حال و هوای
شاعری ست، که به آن صفات شکوهمندی نیز
بخشیده است. گرم ترین واژه در این رباعی
«زیبا» ست و زیبا شدن یا برگشتن به زیبایی
را، تنها بیدار شدن شاعر احیا کرده می تواند.
برمی آید، که زیبایی دیدار است و دیدار این
حالت از غفلت نجات یافتن:

از خواب چهل ساله خود پا شده ام
گم بوده ام و دوباره پیدا شده ام
ای حس شکوهمند غمگین و شگفت
امروز چقدر با تو زیبا شده ام

تفکر ابزار نخستین پیروزی شاعرئ قیصر
امین پور است، که رویاهای شاعر را روشن
میکند. نظام اندیشه، استفاده فراوان از امکانات
دنیای شعر و تلاش بامورید در رهگذار مقصد
ادبی سبب شده، که یک مصرع پایه استوار
مصرع بعدی گردد. نشان تشریف پاییز صدای
مبهم احساس درختان از باد و حضور مهآلود
نخستین کلاغ است. همه این تصویر به صدای
بسیار پست چراغ مانند گشته، چراغی، که گویا
دفاع می کند از خود:

با همه‌مۀ مبهم باغی در باد
با طرح مه آلود کلاغی در باد
از دور صدای پای پاییز آمد
چون پچ پچ خاموش چراغی در باد

در زبان گفتوگویی ایران تعبیر «چون آب نوشیدن» در موریدی استفاده می شود، که سخن از سخت نبودن مسئله ای باشد. به آن معنی، که مثل آب نوشیدن آسان است (اشاره بر آن که بی مشکلی آن ناسازگاری حل می گردد).

انتظاری و استقبال از مرگ برای قیصر
امین پور نیز به مثل آب نوشیدن آسان بوده است.
سخن از روح پاک و توانا ست، که آزاد و

بی فریاد، راحت و خاموش، پیش از آن که
مرگ به سراغش آید، به سراغ مرگ می رود،

با تلاش تصور مکمل آن، حتی اگر در آن سو
صد هزار دوزخ اورا انتظار باشد. این حالت
انس زیبا گرفتن با سرنوشت و احساس رضائیت
از زندگی است، که انسان دنیا را به آسانی رها
می کند:

پیراهنی از شتاب خواهم پوشید
دیدار تورا به شوق خواهم کوشید
گر آتش صد هزار دوزخ باشی
ای مرگ تورا چو آب خواهم نوشید

جای دیگر نیز تقریباً با همین گونه مناسب
به مرگ و با همین معنی فرموده:

ما دشمن آه و آوخ و افسوسیم
با شوق لبان مرگ را می بوسیم
دریا دریا اگر ز ما برگیرند
کم می نشویم از آنکه اقیانوسیم

تناسب ظاهری و معنوی، انتخاب واژه ها
وابسته به حالت روحی، رسالت عوض نشونده
شاعر را در نشان دادن فلسفه هستی و سعادت
راستین روشن تر می کند، که آن، اساساً، با
تصویر طبیعت ویژه، فضیلت و عالم پاک باطن
مخاطب افاده شده است. آهنگ افتخار و آرزو و
انتظاری و انعکاس شادی بخش ترین حالت
دیدار مخاطب تا درجه ای ست، که شاعر آن را
سبب خلق شدن سیراب ترین ترانه ها می حسابد
و آن سیما را طلوع بی غروب:

تو شوق سفر به پای ما بخشیدی

آوای دگر به نای من بخشیدی

ای آتش آفتابی فصل طلوع

آبی به ترانه های ما بخشیدی

حمایت شاعر از مخاطب، با آگاه کردن او از غنیمت دانستن نفس تا فرصت با هم بودن، با صوت ویژه عاشقانه ترنم شده است. این جا سخن نه تنها از احساس خاص طبیعت انسانی، از حرارت واژه ها و معنی، استفاده صنعت های بدیعی، احترام سنت های شعر شیوه انتخاب قافیه و ردیف است، بلکه پیوستگی یا نظام معنوی سطرها نیز در ساختن این سیمای الگو سهم میگیرند، که این از ممکنات قدرت شاعری قیصر امین پور است. اقبال لاهوری فرموده:

برگ گل رنگین ز مضمون من است،
مصرع من قطره خون من است.

راز «به خون دل وضویی بکنیم» گفتن
امین پور در مصرع دوم روشن می شود. یعنی
«خون دل» و «آب ترانه» به یک معنی آورده
شده اند. یعنی «فرصت خموشی» نیز اشاره به
زمان بعد از مرگ است:

برخیز به خون دل وضویی بکنیم
در آب ترانه شستوشویی بکنیم
عمر اندک و فرصت خموشی بسیار
تلخ است سکوت گفتوگویی بکنیم

در جبین شاعر و محقق ایران، قیصر
امین پور، بزرگی هویدا ست و کوشش
رسیدن به کنه مطلب این شاعر نهانبین
جستجویی ست بی آخر. از واژه های پاک
فراوان استفاده کردن شاعر دلیل ردناپذیر دل و
روح پاک او ست. با پاسخ گفتن به نیازهای
روحی پرستاران شعر دل های دیگر را به سوی
خود و هر آن چه زیبا ست میکشد.

گلناز،

شاعر

Рубоиҳо

رباعی ها

Самоъ

Ман мешунавам ранги садоро обӣ,
Оҳанги тари таронаҳоро обӣ.
Дар мавчи бунафши атри гул мебинам
Мусиқии лабханди Худоро обӣ.

سماع

من می شنوم رنگ صدا را آبی
آهنگ تر ترا نه ها را آبی
در موج بنفش عطر گل می بینم
موسیقی لبخند خدا را آبی

Ҳурмати дард

Дарди ту ба чон харидаму дам назадам,
Дармони туро надидаму дам назадам.
Аз ҳурмати дарди ту нанолидам ҳеч,
Оҳиста лабе газидаму дам назадам.

حرمت درد

درد تو به جان خریدم و دم نردم
درمان تو را ندیدم و دم نردم
از حرمت درد تو ننالیدم هیچ
آهسته لبی گزیدم و دم نردم

Намоишгоҳ

Ангор ҳубобро тамошо кардем,
Ё ракси саробро тамошо кардем.
Дар парда на тарҳею на тасвире буд,
Танҳо ҳуди қобро тамошо кардем.

نمایشگاه

انگار حباب را تماشا کردیم
یا رقص سراب را تماشا کردیم
در پرده نه طرحی و نه تصویری بود
تنها خود قاب را تماشا کردیم

Хоби чиҳилсола

Аз хоби чиҳилсолаи худ по шудаам,
Гум будааму дубора пайдо шудаам.
Эй ҳисси шукӯҳманд, ғамгину шигифт,
Имрӯз чӣ қадр бо ту зебо шудаам.

خواب چهل ساله

از خواب چهل ساله خود پا شده ام
گم بوده ام و دوباره پیدا شده ام
ای حس شکوهمند غمگین و شگفت
امروز چقدر با تو زیبا شده ام

Таронаи боронӣ (2)

Борони баҳор барги пайғоми ту буд,
Ё номае аз кабӯтари боми ту буд.
Ҳар катра ҳикояте шигарф аз лаби ту,
Ҳар донаи барф ҳарфе аз номи ту буд.

ترانه بارانی (۲)

باران بهار برگِ پیغام تو بود
یا نامه ای از کبوترِ بام تو بود
هر قطره حکایتی شگرف از لب تو
هر دانهٔ برف حرفی از نام تو بود

Таронаи боронӣ (3)

Борон-борон, дубора, борон-борон,
Борон-борон, ситораборон, борон.
Эй кош, тамоми шеърҳо ҳарфи ту буд:
Борон-борон, баҳор, борон-борон!

ترانه بارانی (۳)

баран баран دوباره باران باران
баран баран ستاره باران باران
ای کاش تمام شعرها حرف تو بود
баран баран بهار باران باران

Таронаи боронӣ (4)

Дишаб борон қарор бо панчара дошт,
Рӯбӯсии обдор бо панчара дошт.
Якрез ба гӯши панчара пич-пич кард,
Чак-чак, чак-чак... чӣ қор бо панчара дошт?

ترانه بارانی (۴)

دیشب باران قرار با پنجره داشت
روبوسی آبدار با پنجره داشت
یکریز به گوش پنجره پچ پچ کرد
چک چک چک چک... چکار با پنجره داشت

Пардахонӣ

Дар ҳалқаи ошиқон самои наю даф,
Мастон афтода ҳар тараф, саф дар саф.
Чун соқии пардаҳои Бехзод, латиф,
Ў чом ба каф гирифта, ту чон бар каф.

पर्ده خوانی

در حلقه عاشقان سماعِ نی و دف
مستان افتاده هر طرف صف در صف
چون ساقی پرده های بهزاد لطیف
او جام به کف گرفته، تو جان بر کف

Кӯдакиҳо

Ман будаму авчи боли ман кӯдакияи,

Дарё-дарё зулоли ман кӯдакияи.

Дунболаи бодбодаке дар кафи бод,

Ман будаму беҳаёли ман кӯдакияи.

кودکى ها

من بودم و اوج بالِ من کودکى ام

دریا دریا زلالِ من کودکى ام

دنباله بادبادکى در کف باد

من بودم و بى خيالِ من کودکى ام

Доди дил

Дар зулфи ту банд буд доди дили мо,
Дар банди каманд буд доди дили мо.
Эй дод, ба доди дили мо кас нарасид,
Азбаски баланд буд доди дили мо.

داد دل

در زلف تو بند بود داد دل ما
در بند کمند بود داد دل ما
ای داد به داد دل ما کس نرسید
ازبسکه بلند بود داد دل ما

Тарҳи меҳолуд

Бо ҳамҳамаи мубҳами боғе дар бод,
Бо тарҳи меҳолуди калоге дар бод.
Аз дур садои пойи пойиз омад,
Чун пич-пичи хомӯши чароге дар бод.

طرح مه آلود

با همه‌مۀ مبهم باغی در باد
با طرح مه آلود کلاغی در باد
از دور صدای پای پاییز آمد
چون پچ پچ خاموش چراغی در باد

Орзуи харрӯза

Эй кош, маро чашми тамошо бодо!

Як лаҳза замона бо дили мо бодо!

Ҳар рӯз, ки меравад ба худ мегӯям:

Имрӯз набуд, кош, фардо бодо!

آرزوی هر روزه

ای کاش مرا چشم تماشا بادا

یک لحظه زمانه با دل ما بادا

هر روز که می رود به خود می گویم

امروز نبود کاش فردا بادا

Ошно

Эй ғам, ту кӣ ҳастӣ, аз кучо меойӣ?

Ҳар дам ба ҳавои дили мо меойӣ.

Боз ою қадам ба рӯи чашмам бигузор,

Чун ашк ба чашмам ошно меойӣ!

آشنا

ای غم تو که هستی از کجا می آیی

هر دم به هوای دل ما می آیی

باز آی و قدم به روی چشمم بگذار

چون اشک به چشمم آشنا می آیی

Қиссаи кӯтоҳ

Эй дил, ҳама рафтанду ту мондӣ дар роҳ,
Корат ҳама нола буду борат ҳама оҳ.
Кӯтоҳ кунам қисса, ки ин роҳи дароз
Аз чоҳ ба чола буду аз чола ба чоҳ.

قصه کوتاه

ای دل همه رفتند و تو ماندی در راه
کارت همه ناله بود و بارت همه آه
کوتاه کنم قصه که این راه دراز
از چاه به چاله بود و از چاله به چاه

Эй сол

Ҳар дам дарде аз пайи дардӣ, эй сол!
Бо ин тани нотавон чӣ кардӣ, эй сол?
Рафтию гузаштани ту як умр гузашт,
Сад соли сиёҳ барнагардӣ, эй сол!

ای سال

هر دم دردی از پی دردی ای سا
با این تن ناتوان چه کردی ای سال
رفتی و گذشتن تو یک عمر گذشت
صد سال سیاه برنگردی ای سال

Иҷоза

Моему зи дарду доғ гуфтан бо ту,
Доғем зи гуфтани шунуфтан бо ту.
Танҳо ба ишораи ту сабз аст баҳор,
Боғему иҷозаи шукуфтан бо ту.

اجازه

ماییم و ز درد و داغ گفتن با تو
داغیم ز گفتن و شنفتن با تو
تنها به اشاره تو سبز است بهار
باغیم و اجازه شکفتن با تو

Он сон, ки туй

Он сон, ки туй, ҳеч кас оғаҳ ба ту нест,
Роҳе зи фарози ақли кӯтаҳ ба ту нест.
Ҳарчанд туро ҳазор раҳ бошад, лек
Қуз роҳи дил аз ҳеч раҳе раҳ ба ту нест.

آن سان که تویی

آن سان که تویی هیچ کس آگه به تو نیست
راهی ز فراز عقل کوتاه به تو نیست
هرچند تورا هزار ره باشد لیک
جز راه دل از هیچ رهی ره به تو نیست

Ҳамсуҳбатӣ

Аз умр ду рӯзе гузарон моро бас,
Як лаҳзаи васли ошиқон моро бас.
Ҳарчанд дуои мо иҷобат нашавад,
Ҳамсуҳбатии ту дар ҷаҳон моро бас.

همصحبتي

از عمر دو روزی گذران مارا بس
یک لحظه وصل عاشقان مارا بس
هرچند دعای ما اجابت نشود
همصحبتي تو در جهان مارا بس

Оя

Эй ишқ, замину осмон ояи туст,
Бунёди сутуни Бесутун пояи туст.
Чун раҳгузаре хаста, ки меосояд,
Осоиши офтоб дар сояи туст.

آیه

ای عشق زمین و آسمان آیه توست
بنیاد ستون بی ستون پایه توست
چون رهگذر خسته که می آساید
آسایش آفتاب در سایه توست

Нишонӣ

Эй соҳиби ишқу ақл девонаи ту,
Ҳайрони ту ошнову бегонаи ту.
Дидори туро ҳама нишонӣ доданд,
Эй дар ҳама ҷо, қучост пас хонаи ту?

نشانی

ای صاحب عشق و عقل دیوانه تو
حیران تو آشنا و بیگانه تو
دیدار تورا همه نشانی دادند
ای در همه جا کجاست پس خانه تو

Ҳамбозӣ

Имшаб сари меҳробони нахле ҳам шуд,
Маҳтоб гирифт, шаҳр дар мотам шуд.
Дар хонаи дур бевае шеван кард,
Ҳамбозии кӯдаки ятима ғам шуд.

ҳембазӣ

амشب سر مهربان نخلی خم شد
مهتاب گرفت شهر در ماتم شد
در خانه دور بیوه ای شیون کرد
همبازی کودک یتیمی غم شد

Рухи об

Бархез, ки руҳи об бар хок афтод,
Он рокиби хунрикоб бар хок афтод.
Чашмони шафақ ба сӯғ хун мегиряд,
Ҳамсоияи офтоб бар хок афтод.

روح آب

برخیز که روح آب بر خاک افتاد
آن راکب خونرکاب بر خاک افتاد
چشمان شفق به سوگ خون می گرید
همسایه آفتاب بر خاک افتاد

Воқеа

Дар воқеае чунон кучо бигрезам?

З-он маъмани беамон кучо бигрезам?

Чунонки паранда дар шаби ғурриши раъд,

Дар паҳнаи осмон кучо бигрезам?

واقعه

در واقعه ای چنان کجا بگریزم

ز آن مأمن بی امان کجا بگریزم

چونانکه پرنده در شب غرش رعد

در پهنه آسمان کجا بگریزم

Меҳмонӣ

Ид асту дилам хонаи вайрона, биё,
Ин хона такондем зи бегона, биё.
Як моҳи тамом меҳмонат будем,
Як рӯз ба меҳмонии ин хона биё.

مهمانی

عید است و دلم خانه ویرانه بیا
این خانه تکاندیم ز بیگانه بیا
یک ماه تمام میهمانت بودیم
یک روز به مهمانی این خانه بیا

Видоъ

Оҳанги видоъу тарки ёрӣ дорад,
Гӯйӣ, ки сари шигифт коре дорад.
Бар дӯш гирифта чон чу боре сангин,
Бетоб, ки бо марг қароре дорад.

وداع

آهنگ وداع و ترک یاری دارد
گویی که سر شگفت کاری دارد
بر دوش گرفته جان چو باری سنگین
بی تاب که با مرگ قراری دارد

Эй кош

Эй кош, туро нишонае мегуфтам,
Аз оташи дил забонае мегуфтам.
Як рӯз ба вожаҳое аз чинси адам,
Эй кош, туро таронае мегуфтам.

ای کاش

ای کاش تو را نشانه ای می گفتم
از آتش دل زبانه ای می گفتم
یک روز به واژه هایی از جنس عدم
ای کاش تو را ترانه ای می گفتم

Дидор

Пироҳане аз шитоб хоҳам пӯшид,
Дидори туро ба шавқ хоҳам кӯшид.
Гар оташи сад ҳазор дӯзах бошӣ,
Эй марг, туро чу об хоҳам нӯшид.

دیدار

پیراهنی از شتاب خواهم پوشید
دیدار تورا به شوق خواهم کوشید
گر آتش صد هزار دوزخ باشی
ای مرگ تورا چو آب خواهم نوشید

Эй ишқ

Дасте зи карам ба шонаи мо назадӣ,

Боле ба ҳавои донаи мо назадӣ.

Дерест дилам чашм ба роҳат дорад,

Эй ишқ, саре ба хонаи мо назадӣ.

ای عشق

دستی ز کرم به شأنه ما نزدی

بالی به هوای دانه ما نزدی

دیری است دلم چشم به راحت دارد

ای عشق سری به خانه ما نزدی

Нукта

Он мурғ, ки пар занад ба бому дари дӯст,
Хоҳад, ки диҳад сар ба дами ханчари дӯст.
"Ин нукта навиштаанд бар дафтари ишқ:
Сар дӯст надорад, он ки дорад сари дӯст".*

نکته

آن مرغ که پر زند به بام و در دوست
خواهد که دهد سر به دم خنجر دوست
«این نکته نوشته اند بر دفتر عشق
سر دوست ندارد آن که دارد سر دوست»

* мазмун аз рубоии Абдуллоҳи Ансорӣ

* مضمون از رباعی عبد الله انصاری

Ҳичрат

Ман ҳамсафари шароб аз зард ба сурх,

Ман ҳамраҳи изтироб аз зард ба сурх.

Як рӯз ба шавқ ҳичрате хоҳам кард,

Чун ҳичрати офтоб аз зард ба сурх.

هجرت

من همسفر شراب از زرد به سرخ

من همراه اضطراب از زرد به سرخ

یک روز به شوق هجرتی خواهم کرد

چون هجرت آفتاب از زرد به سرخ

Пурсиш

Нӯшидани нури ноб корест шигифт,

Ин пурсишро ҷавоб корест шигифт:

Ту гунаи як шаҳидро бӯсидӣ?

Бӯсидани офтоб корест шигифт.

پرسش

نوشتیدن نور ناب کاری است شگفت

این پرسش را جواب کاری است شگفت

تو گونهٔ یک شهید را بوسیدی

بوسیدن آفتاب کاری است شگفت

Савганд

Кас рози ҳаёти ӯ надонад гуфтан,
Бояст забон ба коми худ бинхуфтан.
Ҳарчанд миёни хуни худ хуфт, вале
Савганд, ки хуни ӯ нахоҳад хуфтан.

سوگند

کس راز حیات او نداند گفتن
بایست زبان به کام خود بنهفتن
هر چند میان خون خود خفت ولی
سوگند که خون او نخواهد خفتن

Маҷлиси сӯғ

Турем, ки дар пайи хитоб омадаем,
Нурем, валеқ дар ҳичоб омадаем.
Дар маҷлиси сӯғи ту туро қай бинем?
Кӯрему ба ҷашни офтоб омадаем.

مجلس سوگ

طوریّم که در پی خطاب آمده ایم
نوریّم ولیک در حجاب آمده ایم
در مجلس سوگ تو تو را کی بینیم
کوریّم و به جشن آفتاب آمده ایم

Оромиши ту

Ҳусни ту кинояе ба Канъон мезад,
Дар нойи ту набзи Иди Қурбон мезад.
Дарёи дилат соҳили итминон буд,
Оромиши ту таъна ба тўфон мезад.

آرامش تو

حسن تو کنایه ای به کنعان می زد
در نای تو نبض عید قربان می زد
دریای دلت ساحل اطمینان بود
آرامش تو طعنه به طوفان می زد

Ҳар қатраи хун

Бедорию чашми ту ба хобест шигифт,
Он нур, ки хӯрдай, шаробест шигифт.
Хаффош магар хуни ту бинад дар хоб,
Ҳар қатраи хунат офтобест шигифт.

هر قطره خون

بیداری و چشم تو به خوابی است شگفت
آن نور که خورده ای شرابی است شگفت
خفاش مگر خون تو بیند در خواب
هر قطره خونت آفتابی است شگفت

Эй ақл

Эй ақл, ки вомондаи садҳо розӣ,
То чанд ба чуну чанд мепардозӣ?
Ёрон сафари ишқ ба поён бурданд,
Ту мард най, ҳанӯз дар оғозӣ.

ای عقل

ای عقل که وامانده صد ها رازی
تا چند به چون و چند می پردازی
یاران سفر عشق به پایان بردند
تو مرد نه ای هنوز در آغازی

Ғурбат

Дар дил аташи ишқи худой морост,
Девонаи васлему чудой морост.
Ҳарчанд дар ин ҷаҳон ғарибем ҳама,
Худ аз сари ғурбат ошноӣ морост.

غربت

در دل عطش عشق خدایی ماراست
دیوانهٔ وصلیم و جدایی ماراست
هرچند در این جهان غریبیم همه
خود از سر غربت آشنایی ماراست

Авчи аташ

Худро чу зи насли нур меномиданд,
Рафтанду ба кӯйи дӯст оромиданд.
Сероб шуданд, з-он ки дар авчи аташ
Он ҳодисаро ба шавқ ошомиданд.

اوج عطش

خود را چو ز نسل نور می نامیدند
رفتند و به کوی دوست آرامیدند
سیراب شدند زانکه در اوج عطش
آن حادثه را به شوق آشامیدند

Маонии хуб

Эй нобтарин маонии вожаи хуб,
Эй чӯшиши хуни гарматон шаҳрошӯб.
Кас дар сафари кадом манзума шунид,
Як рӯз кунад ҳазор хуршед ғуруб?

معانی خوب

ای ناب ترین معانی واژه خوب
ای جوشش خون گرم‌تان شهر آشوب
کس در سفر کدام منظومه شنید
یک روز کند هزار خورشید غروب

Ин чист?

Оҳангу суруди лабатон сӯхтан аст,
Андешаи рӯзу шабатон сӯхтан аст.
Ин чист миёни туву парвонаву шамъ,
К-аз рӯзи азал мазҳабатон сӯхтан аст?

این چیست

آهنگ و سرود لبّتان سوختن است
اندیشهٔ روز و شبّتان سوختن است
این چیست میان تو و پروانه و شمع
کز روز ازل مذهبّتان سوختن است

Пироҳани тоза

Чони ту дубора чомае тоза гирифт,
Аз хуни ту ин китоб шероза гирифт.
Пироҳани тозаи туро мебояд
Бо қомати офтоб андоза гирифт.

پيراهن تازه

جان تو دوباره جامه ای تازه گرفت
از خون تو این کتاب شیرازه گرفت
پیراهن تازه تو را می باید
با قامت آفتاب اندازه گرفت

Қиссаи ҷанг

Мусиқии шаҳр бонги «рӯдорӯд» аст,
Хунёгарии оташу рақси дуд аст.
Бар хоки харобаҳо бихон қиссаи ҷанг,
Аз чашми арусаке, ки хунолуд аст.

قصه جنگ

موسیقی شهر بانگ «رودارود» است
خنیاگری آتش و رقص دود است
بر خاک خرابه ها بخوان قصه جنگ
از چشم عروسی که خون آلود است

Расми барг

Ў рашки сапеда дар сахархезӣ буд,
Ҳампои насим дар диловезӣ буд.
Ҳарчанд, ки сабз буд, аз шоха фитод,
Ин расми кадом барги пойизӣ буд?

رسم برگ

او رشک سپیده در سحرخیزی بود
همپای نسیم در دلاویزی بود
هرچند که سبز بود از شاخه فتاد
این رسم کدام برگ پاییزی بود

Бигзор бигӯямат

Ин дил ба кадом вожа гӯям чун шуд?

К-аз парда буруну парда дигаргун шуд.

Бигзор бигӯямат, ки аз ногуфтан,

Ин қофия дар дили рубой хун шуд.

بگذار بگویمت

این دل به کدام واژه گویم چون شد

کز پرده برون و پرده دیگرگون شد

بگذار بگویمت که از ناگفتن

این قافیه در دل رباعی خون شد

Дар кӯчаи офтоб

Дар хоб шабе шиҳоб пайдо кардам,

Дар ракси сароб об пайдо кардам.

Ин дафтари пуртаронаро ҳам рӯзе

Дар кӯчаи офтоб пайдо кардам.

در کوچه آفتاب

در خواب شبی شهاب پیدا کردم

در رقص سراب آب پیدا کردم

این دفتر پرتراشه را هم روزی

در کوچه آفتاب پیدا کردم

Бо хеш

Шаб дар дили хеш ҷустуҷӯе кардем,
Дар ашк дубора шустушӯе кардем.
Ин бор ба ҷойи гуфтугӯ бо дигарон
Бо хеш шудему гуфтугӯе кардем.

با خویش

شب در دل خویش جستوجویی کردیم
در اشک دوباره شستوشویی کردیم
این بار به جای گفتوگو با دیگران
با خویش شدیم و گفتوگویی کردیم

Эй оташи офтобӣ

Ту шавки сафар ба пой мо бахшидӣ,

Овои дигар ба ной мо бахшидӣ.

Эй оташи офтобии фасли тулуъ,

Обе ба таронаҳои мо бахшидӣ.

ای آتش آفتابی

تو شوق سفر به پای ما بخشیدی

آوای دگر به نای من بخشیدی

ای آتش آفتابی فصل طلوع

آبی به ترانه های ما بخشیدی

Лабони марг

Мо душмани оху оваху афсӯсем,
Бо шавқ лабони маргро мебӯсем.
Дарё-дарё агар зи мо баргиранд,
Кам менашавем, аз он ки уқёнусем.

لبان مرگ

ما دشمن آه و آوخ و افسوسیم
با شوق لبان مرگ را می بوسیم
دریا دریا اگر ز ما برگیرند
کم می نشویم از آنکه اقیانوسیم

Бѣбол паридан

Устураи «Бѣбол паридан» моем,
Парвонаи бепарему бепарвоям.
«Ло»-гӯй худоёну «бале» гӯй Худо,
Моям, ки дар ҳаҷми замон танҳоям.

Бӣ Бал Ҷаридан

аспуре «Бӣ Бал Ҷаридан» маѝм
Ҷуване Бӣ Ҷарим ва Бӣ Ҷураѝм
«Ла» гӯй ҳдаѝан ва «Блӣ» гӯй ҳда
маѝм ке дар ҳам заман танҳаѝим

Субҳ

Субҳ аз сафари саҳти замон меояд,

З-он сӯи замину осмон меояд.

Шабро ба фаросӯи замин ронда ба ҳашм

Субҳе, ки нафас-нафасзанон меояд.

صبح

صبح از سفر سخت زمان می آید

ز آنسوی زمین و آسمان می آید

شب را به فراسوی زمین رانده به خشم

صبحی که نفس نفس زنان می آید

Фурсати хамӯшӣ

Бархез, ба хуни дил вузуе бикунем,
Дар оби тарона шустушӯе бикунем.
Умр андаку фурсати хамӯшӣ бисёр,
Талх аст сукут, гуфтугӯе бикунем.

فرصت خموشی

برخیز به خون دل وضویی بکنیم
در آب ترانه شستوشویی بکنیم
عمر اندک و ففرصت خموشی بسیار
تلخ است سکوت گفتوگویی بکنیم

Латифа

То абри шукуфабор дар боғ шукуфт,
Бо замзама чӯйбор дар боғ шукуфт.
Парвона латифае ба гӯши гул гуфт,
Гул ханда заду баҳор дар боғ шукуфт.

لطيفه

تا ابر شکوفه بار در باغ شکفت
با زمزمه جویبار در باغ شکفت
پروانه لطیفه ای به گوش گل گفت
گل خنده زد و بهار در باغ شکفت

Дубайтиҳо

دوبیتی ها

Ниёиш

Худоё, як нафас овоз, овоз,
Диламро зинда кун, эъқоз, эъқоз.
Биё, болу пари моро биёмӯз,
Ба қадри як қафас парвоз, парвоз.

نیایش

خدایا یک نفس آواز آواز
دلم را زنده کن اعجاز اعجاز
بیا بال و پر ما را بیاموز
به قدر یک قفس پرواز پرواز

Тамом

Шаб омад, рӯзгори дил тамом аст,
Ба дастат ихтиёри дил тамом аст.
Ман аз чашми ту хондам рӯзи оғоз,
Ки бо ин ишқ кори дил тамом аст.

تمام

شب آمد روزگار دل تمام است
به دستت اختیار دل تمام است
من از چشم تو خواندم روز آغاز
که با این عشق کار دل تمام است

سابز

Хушо, чун сарвҳо истодане сабз,
Хушо, чун баргҳо афтодане сабз.
Хушо, чун гул ба фасле сурх мурдан,
Хушо, дар фасли дигар зодане сабз.

سبز

خوشا چون سروها استادنی سبز
خوشا چون برگ ها افتادنی سبز
خوشا چون گل به فصلی سرخ مردن
خوشا در فصل دیگر زادنی سبز

سابز

Хушо, ҳар боғро бороне аз сабз,
Хушо, ҳар даштро домоне аз сабз.
Барои ҳар дариҷа саҳме аз нур,
Лаби ҳар панҷара гулдоне аз сабз.

سبز

خوشا هر باغ را بارانی از سبز
خوشا هر دشت را دامانی از سبز
برای هر دریچه سهمی از نور
لب هر پنجره گلدانی از سبز

Ниёиш

Мабодо осмон беболу бепар,
Мабодо дар замин девори бедар.
Мабодо ҳеч сақфе бепарасту,
Мабодо ҳеч боме бекабӯтар.

نیایش

مبادا آسمان بی بال و بی پر
مبادا در زمین دیوار بی در
مبادا هیچ سقّی بی پرستو
مبادا هیچ بامی بی کبوتر

Тарона

Бубин, аз чашма мечӯшад тарона,
Зи гулҳо мекашад оташ забона.
Кабӯтар мевазад бар рӯйи ҳар бом,
Парасту мечакад аз сақфи хона.

ترانه

ببین از چشمه می جوشد ترانه
ز گل ها می کشد آتش زبانه
کبوتر می وزد بر روی هر بام
پرستو می چکد از سقف خانه

Дилсӯзӣ

Табам, тарсам, ки пироҳан бисӯзад,
Зи ҳурми оҳи ман оҳан бисӯзад.
Маро Фирдавс мешояд, ки тарсам
Дили дӯзах ба ҳоли ман бисӯзад.

دلسوزی

تبم ترسم که پیراهن بسوزد
ز هُرم آه من آهن بسوزد
مرا فردوس می باید که ترسم
دل دوزخ به حال من بسوزد

Дӯзахи дунё

Дигар ин дил сари мондан надорад,
Ҳавои дар қафас хондан надорад.
Чунон дар дӯзахи дунё дилам сӯхт,
Ки дигар бор сӯзондан надорад.

دوزخ دنیا

دگر این دل سر ماندن ندارد
هوای در قفس خواندن ندارد
چنان در دوزخ دنیا دلم سوخت
که دیگر بار سوزاندن ندارد

Дирӯзу имрӯз

Шудам тардоман аз дирӯзу имрӯз,
Надорам хуфтан аз дирӯзу имрӯз.
Ҳама тарсанд аз фардо, шигифто,
Ки метарсам ман аз дирӯзу имрӯз.*

диروز و امروز

شدم تر دامن از دیروز و امروز
ندارم خفتن از دیروز و امروز
همه ترسند از فردا شگفتا
که می ترسم من از دیروز و امروز*

* Бардошт аз суханони Абдуллоҳи Ансорӣ
* برداشت از سخنان عبد الله انصارى

Мавҷи пешонӣ

Ду чашмам абри боронӣ чаро шуд?

Дилам дарёи тӯфонӣ чаро шуд?

Зи қазру мадди ғам дар дидаву дил

Чунин пурмавҷ пешонӣ чаро шуд?

мوج پيشانى

دو چشمم ابر بارانى چرا شد

دلم دريای طوفانى چرا شد

ز جزر و مد غم در دیده و دل

چنین ږموج پيشانی چړا شد

Шаҳидон

Шаҳидонро ба нуре ноб шӯем,

Даруни чашмаи Маҳтоб шӯем.

Шаҳидон ҳамчу оби чашма поканд,

Шигифто, обро бо об шӯем?

شهیدان

شهیدان را به نوری ناب شویم

درون چشمه مهتاب شویم

شهیدان همچو آب چشمه پاکند
شگفتا آب را با آب شویم

Тулуъ

Зи хуни ошиқон рангин шуд офоқ,
Дурахшон шуд равоқи тирагун тоқ.
Шаби кофар фурӯ шуд дар сиёҳӣ,
Ба «Ақли сурх» сар зад Шайхи Ишроқ.

طلوع

ز خون عاشقان رنگین شد آفاق
درخشان شد رواق تیره گون طاق

شب کافر فرو شد در سیاهی
به عقل سرخ سر زد شیخ اشراق

Гумкардаи дерин

Биё, эй дил, аз ин чо пар бигирем,
Раҳи кошонаи дигар бигирем.
Биё, гумкардаи дерини худро
Суроғ аз лолаи пар-пар бигирем.

گمکرده دیرین

بیا ای دل از اینجا پر بگیریم

ره کاشانه دیگر بگیریم
بیا گمکرده دیرین خود را
سراغ از لاله پرپر بگیریم

Одат

Бишӯй ин гард аз ойинаи хеш,
Ба рағми одати деринаи хеш.
Раҳо кун андаке ойинаҳоро,
Даме бингар даруни синаи хеш.

عادت

بشوی این گرد از آینه خویش
به رغم عادت دیرینه خویش

رها کن اندکی آيينه هارا
دمی بنگر درون سينه خویش

Аз ин

На аз меҳру на аз кин менависам,
На аз куфру на аз дин менависам.
Дилам хун аст, медонӣ, бародар?
Дилам хун аст, аз ин менависам.

از این

نه از مهر و نه از کین می نویسم

نه از کفر و نه از دین می نویسم
دلم خون است می دانی برادر
دلم خون است از این می نویسم

Хандаи ғунча

Ту ҳамчун ғунчаҳои чида будӣ,
Ки дар пар-пар шудан хандида будӣ.
Магар рози ҳаёти ҷовидонро
Ту аз фаҳмидаҳо фаҳмида будӣ?

خنده غنچه

تو همچون غنچه های چیده بودی

که در پرپر شدن خندیده بودی

مگر راز حیات جاودان را

تو از فهمیده ها فهمیده بودی

Қайсар АМИНПУР

قیصر امین پور

МУСИҚИИ ЛАБХАНД

موسیقی لبخند

(Рубоию дубайтиҳо)

(رباعی و دوبیتی ها)

Китоб бо кумаки молиявии

Раҳимҷони Ватан ва Шодмон Субҳон чоп шуд.

Мусахҳеҳ

Фазлиддин Бедил

Муҳаррирон

Марзбоналӣ Қурбонзода

Ҳабибуллоҳ Назариён

Муҳаррири

техникӣ

Муҳаммад Ғанизода

Тарроҳ

Мақсуд Ҷунайдозода

Ба чоп 00.09.2025 иҷозат дода шуд.

Коғази офсет. Чопи офсет. Андоза 60x84 ¹/₃₂.

Ҷузъи чопӣ 3.0 Адади нашр 200 нусха.

Дар матбааи ҶДММ “ООО”

чоп шудааст.